

Resolució 290/2025, de 20 de març

Número d'expedient de la Reclamació: 1107/2024

Administració reclamada: Barcelona de Serveis Municipals (B:SM)

Informació reclamada: Acord/conveni signat entre Barcelona de Serveis Municipals i el Futbol Club Barcelona per l'ús de l'Estadi Olímpic Lluís Companys.

Sentit de la resolució: Estimació parcial

Resum: Posar a disposició de qui la demani aquesta informació pot coadjuvar, quan s'escaigui i si s'escau, a garantir el retiment de comptes respecte les actuacions dutes a terme per l'Ajuntament i B:SM en desenvolupament de les seves actuacions en aquest àmbit, la qual cosa no és més que garantir l'objectiu explicitat a l'article 1.2 de la LTAIPBG. En el cas que ara resollem, aquesta Comissió valora que concorre un interès superior públic que justifica l'accés a la informació, en aquest cas, el que la societat pugui conèixer les pràctiques comercials o empresarials de B:SM, als efectes de poder valorar, per qui sigui que ho vulgui, si són les més idònies per a maximitzar l'interès general i si reporten els majors beneficis possibles a la ciutat de Barcelona.

Paraules clau: Ajuntaments. Ens instrumental. Empresa. Convenis. Equipaments esportius. Reclamació contra desestimació. Oposició de tercers. Estimació parcial. Límits. Seguretat. Interessos privats. Propietat intel·lectual. Interessos comercials.

Ponent: Clara I. Velasco Rico

Antecedents

1. El 5 d'agost de 2024 entra a la GAIP la Reclamació 1107/2024 presentada per un periodista contra Barcelona de Serveis Municipals (B:SM) en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent.
2. El 20 de maig la persona reclamant sol·licita a Barcelona de Serveis Municipals el següent: "Solicito copia del acuerdo/convenio firmado entre el Barcelona de Servicios Municipales y el FC Barcelona para el uso por parte del club azulgrana del Estadio Olímpico Lluís Companys. Solicito también que se me entregue cualquier adenda o prórroga si la hubiera".
3. El 2 de juliol de 2024, B:SM resol "DESESTIMAR la sol·licitud d'accés formulada en data 20 de maig de 2024 pel Sr. XXX amb l'objecte d'obtenir còpia de l'acord/conveni signat entre Barcelona de Serveis Municipals i el Futbol Club Barcelona per l'ús per part del club blaugrana de l'Estadi Olímpic Lluís Companys, així com de qualsevol addenda o pròrroga, ateses les circumstàncies exposades, i per ser contrària a l'art. 6.1.a) Llei 19/2014 i per concorre-hi les limitacions al dret d'accés a la informació pública previstes a l'art. 14.1

apartats d), h) i j) Llei 19/2013, a l'art. 21.1 apartats a), f) i g) de la Llei 19/2014 i a l'art. 69 apartats 2, 6 i 7 Decret 8/2021”.

4. La Reclamació presentada el 5 d'agost de 2024 indica que l'aplicació dels límits al dret d'accés per part de B:SM és desproporcionada.
5. El 16 d'agost de 2024 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa a la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi a la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
6. En la mateixa data la GAIP comunica la Reclamació a B:SM i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre la Reclamació, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.
7. El 6 de setembre de 2024, B:SM trasllada a la GAIP l'informe sobre la Reclamació, l'expedient de la sol·licitud d'informació i la identificació dels tercers afectats per l'objecte de la Reclamació. L'informe reitera i argumenta l'aplicació dels límits pels quals va desestimar la sol·licitud objecte de la Reclamació. En relació als tercers afectats per l'objecte de la reclamació, identifica al Futbol Club Barcelona com a part afectada, al qual van donar trasllat de la sol·licitud d'informació en data 19 de juny de 2024.
8. El 12 de setembre de 2024 la GAIP trasllada l'informe de B:SM al periodista reclamant concedint-li un termini de cinc dies per a formular al·legacions al respecte i advertint-lo que en cas de no rebre'n en el termini assenyalat, es considerarà satisfeta la sol·licitud amb la informació lliurada.
9. El 21 de setembre de 2024 la persona reclamant trasllada les següents al·legacions a la Comissió:

“No niego que sea razonable que existan partes del acuerdo solicitado que no sean accesibles, pero no su totalidad. Por ello, considero que la aplicación de los límites realizada por Barcelona de Serveis Municipals es desproporcionada. En caso de no entregar una copia completa del acuerdo, cabe conceder al menos el acceso parcial a la información, como establecen la ley de transparencia catalana (artículo 25) y la ley estatal (artículo 16). La aplicación de los límites es desproporcionada, sobre todo, en lo que tiene que ver con la seguridad pública, donde llega a citar una amenaza terrorista. Aplicar siempre el criterio utilizado por la empresa municipal impediría conocer las condiciones de cesión de muchos recintos deportivos de competiciones profesionales afectados por las

regulaciones que cita. Y eso, en un país en el que la mayoría de esos recintos son de titularidad pública, hurtaría a la ciudadanía la posibilidad de fiscalizar la gestión de una parte de los recursos públicos. La solicitud tiene como objetivo conocer las condiciones en las que una entidad privada, el Fútbol Club Barcelona, hace uso de un espacio público, el Estadi Olímpic Lluís Companys. Por parte de Barcelona de Serveis Municipals, no se entiende el diferente tratamiento que se le da esa cesión en comparación a otras, como puede comprobarse en su perfil del contratante en la Plataforma de Serveis de Contractació Pública. Allí se pueden encontrar muchos ejemplos de contratos de cesión de espacios públicos. ¿Por qué publica unos y se niega a entregar otros? Que el acuerdo contenga muchos más detalles no debería ser la razón. Hasta en dos ocasiones, el informe de Barcelona de Serveis Municipals realiza una distinción que me parece errónea: interés general por un lado e interés particular de acceso a la información pública por otro. El conocimiento de las condiciones de cesión de un espacio público a una entidad privada (o lo que es lo mismo: la gestión de lo público) es también de interés general, independientemente de esta solicitud. El informe llega a decir en dos ocasiones que la información no tendría ningún interés público, una afirmación, en mi opinión, muy desafortunada. Más allá de que sea de aplicación alguno de los límites previstos por la legislación, algo que deberá decidir la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, es indudable el interés público de toda o parte de la información que contiene el acuerdo”.

10. El 25 de setembre de 2024 la GAIP trasllada a B:SM les al·legacions del periodista reclamant i li requereix que en el termini de 10 dies, li faci arribar el seu posicionament al respecte.
11. El 10 d'octubre de 2024 Barcelona de Serveis Municipals trasllada a la GAIP les següents al·legacions: “1. Ratificació en l'existència de límits en la sol·licitud d'accés a la informació pública. Ens remetem i ratifiquem en les al·legacions formulades a l'informe-proposta de resolució de data 2 de juliol de 2024 i en el sentit de la resolució de l'expedient de 4 de juliol de 2024, així com en l'escrit d'al·legacions de data 6 de setembre de 2024 presentat al respecte de la reclamació efectuada pel sol·licitant davant la GAIP, atès que la sol·licitud d'accés formulada en data 20 de maig de 2024 pel Sr. XXX amb l'objecte d'obtenir còpia de l'acord/conveni signat entre Barcelona de Serveis Municipals i el Futbol Club Barcelona per l'ús per part del club blaugrana de l'Estadi Olímpic Lluís Companys, així com de qualsevol addenda o pròrroga, és contrària a l'art. 6.1.a) Llei 19/2014 i per concorre-hi les limitacions al dret d'accés a la informació pública previstes a l'art. 14.1 apartats d), h) i j) Llei 19/2013, a l'art. 21.1 apartats a), f) i g) de la Llei 19/2014 i a l'art. 69 apartats 2, 6 i 7 Decret 8/2021. Altrament, cal tenir en compte que, en virtut del trasllat efectuat segons l'article 31 de la Llei 19/2014 al tercer afectat per la sol·licitud d'accés objecte de la present

reclamació -Futbol Club Barcelona-, aquest també va formular al·legacions demanant la denegació de l'accés al contracte subscrit amb B:SM, en base a una sèrie de limitacions previstes a la normativa de transparència. II. Lliurament de documentació. No obstant els límits al·legats per B:SM i pel tercer afectat, que resulten d'aplicació, i atès que es va oferir al nostre escrit de data 6 de setembre de 2024, s'adjunta i es posa a disposició de l'interessat, com a Document núm. 1, el contracte tipus de cessió d'ús dels espais de l'Anella Olímpica, que inclou l'Estadi Olímpic Lluís Companys”.

12. El 14 d'octubre de 2024 la GAIP trasllada les al·legacions i la documentació tramesa per B:SM al periodista reclamant concedint-li un termini de tres dies per a formular al·legacions al respecte i advertint-li que en cas de no rebre'n en el termini assenyalat, es considerarà satisfeta la sol·licitud amb la informació lliurada.

13. En la mateixa data la persona reclamant presenta a la GAIP les següents al·legacions:

“- El escrito de B:SM indica que se adjunta y se pone a mi disposición, como Document núm. 1, el contrato tipo de cesión de uso de los espacios del Anillo Olímpico, que incluye el Estadi Olímpic Lluís Companys. Pero en el historial del expediente no está dicho documento. - La GAIP indica que, si en tres días hábiles no comunico lo contrario, entenderá que el escrito de B:SM da respuesta a mi solicitud y finalizará el procedimiento. Comunico a la GAIP que la última comunicación de B:SM no responde a mi solicitud de información, incluso aunque me hubiera entregado el contrato tipo al que se refiere en su escrito y que no localizo en el historial del expediente. - Por tanto, solicito a la GAIP que continúe adelante con el procedimiento y emita una resolución sobre mi reclamación”.

14. El 22 de novembre de 2024, d'acord amb l'article 33.6 Reglament de la GAIP, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol, la GAIP sol·licita a B:SM en el termini de 10 dies una còpia de l'acord/conveni signat entre Barcelona de Serveis Municipals i el FCBarcelona per l'ús per part del club blaugrana de l'Estadi Olímpic Lluís Companys i qualsevol addenda o pròrroga que pugui existir.

15. El 10 de desembre de 2024 B:SM dona resposta al requeriment de la Comissió i junt amb un informe que justifica l'anonimització de determinades parts del contracte. L'informe posa de manifest els límits ja esmentats en la resolució de la sol·licitud objecte de la reclamació i la següents clàusula de confidencialitat:

“El FCB i B:SM es comprometen a no divulgar, fer publicitat, ni permetre que els seus empleats divulguin, propaguin o facin publicitat dels termes econòmics, financers o d'altres termes substancials del present contracte a ningun tercer, excepte pels supòsits derivats de l'acompliment per ambdues parts de les mesures de control i fiscalització previstes per la legislació i d'acord amb la corresponent normativa aplicable, i en el supòsit específic de

B:SM, atesa la seva naturalesa de societat mercantil unipersonal de l'Ajuntament de Barcelona. Aquesta obligació es mantindrà per ambdues parts per un termini d'un any, comptats a partir de la data de finalització del contracte. Així mateix, el FCB i B:SM es comprometen a mantenir la confidencialitat de tota informació subministrada per part de B:SM i FCB, respectivament, que els sigui facilitada en l'execució d'aquest contracte. D'acord amb el previst, tota informació subministrada per B:SM i FCB ho serà en els termes i condicions següents:

- La documentació posada a disposició d'una de les parts ("part receptora") és de propietat exclusiva de l'altre part propietària de dita informació ("part emissora").

- En exercici de la custòdia i conservació de dit material per part de la part receptora, aquest es compromet a:

- o Utilitzar la informació de forma reservada i mantenint el secret professional.

- o No utilitzar la informació per a finalitats diferents de l'execució del contracte referit a l'encapçalament.

- o No divulgar ni comunicar la informació facilitada.

- o Prohibir la còpia o revelació de la informació a terceres persones, excepte que es disposi de l'aprovació escrita de l'altra part emissora.

- o Notificar a la part emissora, sense dilació indeguda i abans del termini màxim de setanta-dos (72) hores, qualsevol incident que s'hagi produït en la custòdia.

- En cas que es cedeixi de forma autoritzada el material, caldrà procedir a signar el corresponent Acord de Confidencialitat amb el tercer, així com Contracte d'Encarregat de Tractament respecte de la informació facilitada, si s'escau, per tal que quedi subjecte a les mateixes obligacions, condicions i instruccions.

- La durada del compromís està condicionada al termini del contracte, transcorregut el qual caldrà procedir a restituir el material a la part emissora i suprimir qualsevol còpia existent que estigui en el seu poder, certificant-ne la supressió per escrit".

16. El 19 de desembre de 2024 la GAIP realitza el trasllat al tercer afectat amb la comunicació següent:

"Posem en el vostre coneixement que s'ha presentat la Reclamació 1107/2024 davant de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (GAIP), interposada contra la sol·licitud d'informació de 20 de maig de 2024, presentada a B:SM, Barcelona de Serveis Municipals, amb l'objecte d'accedir a la còpia de l'acord/conveni signat entre Barcelona de Serveis Municipals i el Futbol Club Barcelona per l'ús per part del club

blaugrana de l'Estadi Olímpic Lluís Companys, així com de qualsevol addenda o pròrroga. Aquesta sol·licitud d'informació pública va ser desestimada. A la Reclamació 1107/2024 es qüestiona la Resolució esmentada i es reclama l'accés efectiu a la informació que es va sol·licitar. Us trametem adjunta la Reclamació. Com a tercera part afectada per la Reclamació i d'acord amb el que preveu l'article 34.1 del Reglament de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol, disposeu d'un termini de 10 dies per presentar les al·legacions o els documents que estimeu oportuns en defensa dels vostres drets o interessos".

17. El 19 de gener de 2025 el Futbol Club Barcelona trasllada a la Comissió les al·legacions respecte a la informació sol·licitada. Reitera els límits aplicats per B:SM i també cita l'acord de confidencialitat transcrit a l'antecedent número 16 d'aquesta Resolució.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

D'acord amb l'article 39.1 LTAIPBG i 29 del RGAIP aquesta Comissió és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació. L'article 2.b i c LTAIPBG defineixen la informació pública i preveuen el dret d'accés a les persones per a sol·licitar i obtenir-la que d'acord amb l'article 18.1 LTAIPBG, tan a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda.

L'article 20 LTAIPBG preveu els requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública, que l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. Els articles 21 i 22 LTAIPBG estableixen que aquests límits no són d'aplicació automàtica i absoluta i han de ser aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat i han d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

2. Sobre la condició de periodista de la persona reclamant

En aquest punt, cal recordar que el LTAIPBG no fa cap diferència en relació amb les persones que eventualment puguin exercir el dret d'accés a la informació pública davant dels subjectes obligats per la Llei a atendre les seves sol·licituds. La Llei reconeix el dret a totes les persones més grans de 16 anys, i, en principi, la condició de periodista de la persona reclamant no hauria de tenir incidència en com les administracions públiques resolen la sol·licitud o la reclamació d'accés a la informació. Amb tot, ja hi ha resolucions de l'Audiència Nacional on s'ha posat de manifest que: "Quan el sol·licitant d'informació s'un periodista s'han de redoblar aquestes cauteles per no interferir en la llibertat d'expressió i comunicació lliure d'informació dels mitjans de comunicació, drets fonamentals constitucionalment protegits" malgrat que el TS posteriorment ha deixat clar que la admissió de la informació d'ordre legal a la nostra ordre legal (Vegeu, per totes, la STS 1256/2021 - ECLI:CA:TS:2021:1256).

En aquest sentit, el TS en la sentència que acabem de citar determina que "(...), a la LTAIBG el dret d'accés a la informació pública es configura com un dret reconegut a "totes les persones", sense que els seus preceptes autoritzin una diferent interpretació dels límits del dret d'accés per raó de la professió de la persona que sol·liciti el reconeixement del paper. mitjans de comunicació "...amb vista a garantir la plena eficàcia del pluralisme com a valor superior de l'ordenament reconegut a l'article 1.1 CE ." d'interès general" (sentència de 14 de juny de 2016, recurs 53421/10, assumpte Jiménez Losantos c. Espanya, apartat 28 i les que s'hi citen)."

Tot i això, el posicionament de l'AN és del tot coherent amb la doctrina mantinguda pel Tribunal Europeu de Dret Humans, per exemple, en la seva resolució relativa al cas de Szurovecz v. Hungary de data 8 d'octubre de 2019 on sentència el següent: "(...) la recopilació prèvia d'informació és un pas preparatori essencial al periodisme i és una part inherent i protegida de la llibertat de premsa. com a "guardians públics", i la seva capacitat per facilitar informació precisa i fiable es pot veure afectada negativament (...) El paper de "guardià" dels mitjans de comunicació adquireix especial importància en aquests contextos, ja que la seva presència és una garantia que les autoritats poden rendir comptes per les seves conductes (...) el Tribunal està convençut que una qüestió de de l'article 10, apartat 2, del Conveni Europeu de Drets Humans (...)."

3. Sobre la consideració d'informació pública de la informació sol·licitada i de l'interès públic de la seva divulgació

El primer que hem d'examinar és si l'objecte de la reclamació és informació pública. Vist l'objecte de la sol·licitud, recordem-ho ara "copia del acuerdo/convenio firmado entre el

Barcelona de Servicios Municipales y el FC Barcelona para el uso por parte del club azulgrana del Estadio Olímpico Lluís Companys. Solicito también que se me entregue cualquier adenda o prórroga si la hubiera”, efectivament, d'acord amb l'article 2.b) de l'LTAIPBG és informació pública “la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li suministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei”. En el cas que ens ocupa, tota la informació sol·licitada, si existia prèviament al moment en què es va formular la sol·licitud d'accés, ha de ser considerada informació pública. A més, l'ens reclamat és un subjecte obligat per l'LTAIPBG (art. 3) a tramitar les sol·licituds d'accés a la informació pública i a facilitar-ne, quan s'escaigui, l'accés.

La informació ara reclamada és, per tant, informació que l'Ajuntament previsiblement ha de tenir, ja que deriva de l'exercici de facultats que li són pròpies.

En segon lloc, una vegada constatat que la informació sol·licitada és informació pública, cal recordar que l'LTAIPBG reconeix el dret subjectiu d'accés a la informació pública a qualsevol persona, en els termes i condicions regulats per la pròpia Llei (art. 2.c). Cal tenir en compte igualment que l'exercici del dret d'accés no resta condicionat a l'existència d'una motivació prèvia expressada per la persona sol·licitant (art. 26.2 in fine de la LTAIPBG). En qualsevol cas, i com bé afirma la persona reclamant en les seves al·legacions de 21 de setembre de 2024 “El conocimiento de las condiciones de cesión de un espacio público a una entidad privada (o lo que es lo mismo: la gestión de lo público) es también de interés general, independientemente de esta solicitud.”. Certament, posar a disposició de qui la demani aquesta informació pot coadjuvar, quan s'escaigui i si s'escau, a garantir el retiment de comptes respecte les actuacions dutes a terme per l'Ajuntament i B:SM en desenvolupament de les seves actuacions en aquest àmbit, la qual cosa no és més que garantir l'objectiu explicitat a l'article 1.2 de la LTAIPBG. En el cas que ara resollem, aquesta Comissió valora que concorre un interès superior públic que justifica l'accés a la informació, en aquest cas, el que la societat pugui conèixer les pràctiques comercials o empresarials de B:SM, als efectes de poder valorar, per qui sigui que ho vulgui, si són les més idònies per a maximitzar l'interès general i si reporten els majors beneficis possibles a la ciutat de Barcelona.

3. *Sobre els límits al dret d'accés a la informació pública reclamada i l'accés parcial a la informació*

El dret d'accés a la informació pública no és un dret absolut i el seu exercici condicionat per l'eventual concurrència de límits que puguin justificar, d'acord amb les previsions de la LTAIPBG, un accés parcial o una denegació de l'accés a la informació. Així mateix, l'aplicació

dels límits al dret d'accés i la determinació del seu abast s'han de realitzar prèvia ponderació dels béns jurídics protegits i dels interessos en presència. En qualsevol cas, cal tenir en compte, però que d'acord amb la LTAIPBG, en el seu article 22 s'estableix que "1. Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació". Així mateix la LTAIPBG estableix l'article 25 de la LTAIBG estableix que "1. Si és aplicable algun dels límits d'accés a la informació pública establerts pels articles anteriors, la denegació d'accés només afecta la part corresponent de la documentació, i s'ha d'autoritzar l'accés restringit a la resta de les dades. 2. Si la restricció d'accés o l'ocultació parcial de dades dificulta la comprensió de la informació, l'interessat pot sol·licitar audiència a l'Administració per a aclarir-ne la interpretació. L'Administració pot aportar els aclariments contextuais necessaris sempre que no revelin la informació que ha estat legalment ocultada. 3. En el cas d'accés parcial a la informació pública, l'Administració ha de garantir, pels mitjans més adients, la reserva de la informació afectada per les limitacions legals".

En el cas que ens ocupa, tant B:SM com el tercer afectat al·leguen la concurrència dels límits següents: en primer lloc, consideren que la SAIP i la reclamació son contràries a l'article 6.1 a de la LTAIPBG. En relació a aquest al·legació, la Comissió vol palesar que la dicció literal d'aquest article és la següent: "Obligacions de transparència 1. Per a fer efectiu el principi de transparència, els subjectes obligats han d'adoptar les actuacions següents: a) Difondre la informació pública d'interès general d'una manera veraç i objectiva, perquè les persones puguin conèixer l'actuació i el funcionament de l'Administració pública i exercir el control d'aquesta actuació". Atenent al contingut literal d'aquest precepte la Comissió no identifica quina limitació a l'acció de la persona reclamant s'hi recull. Ans al contrari, l'article estableix una obligació per a l'administració de difondre informació pública d'interès general d'acord amb les consideracions que s'hi esmenten. En tot cas, si la part reclamada considera que la informació que es demana no és d'interès general, aquesta conclusió no aplica al supòsit que ens ocupa, atès que l'article 6.1.a) de la LTAIPBG està fent referència a les obligacions de transparència, però no està regulant el dret d'accés a la informació pública que té un abast més ampli que les obligacions de transparència activa que la pròpia LTAIPBG imposa als subjectes obligats. Hi ha informació pública en mans de l'administració que no està subjecta a obligacions de publicitat activa però que pot ser perfectament consultada per qui així ho sol·liciti a través de l'exercici del dret d'accés a la informació pública.

En segon lloc, la part reclamada, és a dir B:SM, com el tercer afectat, el FCB, al·leguen que concorre en aquest supòsit concret el límit de l'article 14.1. d) de la Llei bàsica estatal de

transparència és a dir la “d) La seguridad pública” i allò establert a l'article 21.1.a) de la LTAIPBG. En aquest punt cal tenir en compte que la GAIP no ha pogut examinar la informació reclamada en tot el seu abast perquè B:SM ens ha remès un còpia d'allò sol·licitat completament intel·ligible ja que s'han extret i tatxat tots els extrems rellevants per a poder examinar la informació amb rigor i procedir a una ponderació acurada sobre les parts que, eventualment, poguessin ser accessibles per via de l'exercici del dret d'accés a la informació pública. Pel que fa al límit relatiu a la seguretat pública la concurrència del qual tracta de palesar l'argumentació de B:SM únicament afectaria aquelles parts del conveni, si és que efectivament hi són, on s'explicitin els operatius de seguretat previstos i les mesures de seguretat de l'equipament la revelació de les quals posés en risc de forma efectiva el bé jurídic protegit. Aquesta Comissió no ha tingut, com diem, l'oportunitat de llegir el conveni o les seves pròrrogues en tota l'extensió i per tant desconeix l'existència i abast de les clàusules que queden efectivament afectades per aquest límit. En qualsevol cas, però i en definitiva, aquestes dades s'haurien d'excloure de la informació susceptible de ser consultada per via de l'exercici del dret d'accés, d'acord amb les previsions de l'article 69.2.apartats a) b) i c) del Decret 8/2021.

Així mateix, i en tercer lloc, la part reclamada i el tercer afectat per la reclamació al·leguen la concurrència del límit comprès a l'article 14.1.h) de la Llei 19/2013, que fa referència als interessos econòmics i comercials i ho posen en connexió amb el límit de l'article 21.1 de la LTAIPB relatiu a la seva lletra f): La intimitat i els altres drets privats legítims.

Pel que fa al límit relatiu a la intimitat, cal recordar, òbviament, que és un dret reconegut a les persones físiques, i no a les persones jurídiques, com són B:SM i el FCB.

Quant als interessos econòmics i comercials, en connexió amb els altres interessos privats legítims, s'ha d'emfasitzar que ni B:SM ni el FCB realitzen cap concreció sobre quin és l'efecte que tindria la revelació de la informació reclamada en els béns jurídics protegits. Certament es fa una invocació genèrica del límit, però no es concreta ni es fa cap esforç per determinar l'impacte que té la divulgació de la informació demanada.

Per tot el que venim comentant, és precís tenir en compte que en l'àmbit de l'exercici del dret d'accés, s'han d'aplicar les regles següents per a poder aplicar el límit que defensa B:SM: El límit referit al perjudici per als interessos econòmics i comercials d'una organització, empresa o persona com la resta dels límits de la LTAIPBG, no opera de manera automàtica ni suposa per si una exclusió directa del dret d'accés a la informació pública. Ans al contrari, tal com estableix el mateix art. 22 LTAIPBG, l'aplicació dels límits serà potestativa, justificada i proporcionada amb l'objecte i la finalitat de protecció i atendre les circumstàncies del cas concret. Cada cas ha de ser objecte d'un estudi individualitzat, de l'aplicació del test del dany, i de la ponderació de les seves circumstàncies. No n'hi ha prou amb argumentar que l'existència d'una possibilitat

incerta pugui produir un dany sobre els interessos econòmics i comercials per aplicar el límit amb caràcter general. El perjudici ha de ser definit, indubitat i concret. Aquest dany ha de ser substancial, real, manifest i directament relacionat amb la divulgació de la informació. En el cas que ens ocupa, i atenent a la informació facilitada per B:SM i el FCB, aquesta Comissió no evidencia la concurrència d'aquest límit al·legat, perquè les parts reclamades o afectades no han estat capaces de concretar quin dany substancial, real, manifest i directament relacionat amb la divulgació de la informació se'ls hi produiria. Fins i tot i en cas que es pogués constatar l'existència del dany, cosa que no succeeix en el supòsit concret que ara ens ocupa, caldria ponderar l'existència d'un interès prevalent que marcaria, en darrera instància, el pes d'aquest dany en els interessos econòmics i comercials davant l'interès legítim existent a conèixer la informació concreta a divulgar.

A parer d'aquesta Comissió, en aquest cas concret, el lliurament de la informació pública reclamada no compromet els interessos econòmics o comercials ni de B:SM ni del FCB, i molt menys el secret comercial. En aquest sentit cal tenir en compte la definició de secret comercial que va fer, per exemple, la Directiva 2016/943 del Parlamento Europeo y del Consejo, de 8 de junio de 2016, relativa a la protección de los conocimientos técnicos y la información empresarial no divulgados (secretos comerciales) contra su obtención, utilización y revelación ilícitas: "Las empresas, así como los organismos de investigación de carácter no comercial, invierten en la obtención, desarrollo y aplicación de conocimientos técnicos (know how) e información, que son la moneda de cambio de la economía del conocimiento y proporcionan una ventaja competitiva. Esta inversión en la generación y aplicación de capital intelectual es un factor determinante para su competitividad y su rendimiento asociado a la innovación en el mercado y, por tanto, para la rentabilidad de sus inversiones, que constituye la motivación subyacente a la investigación y el desarrollo en las empresas. Las empresas utilizan diferentes medios para hacer suyos los resultados de sus actividades asociadas a la innovación cuando optar por la apertura no permite la plena explotación de sus inversiones en investigación e innovación. Uno de esos medios es recurrir a los derechos de propiedad intelectual, como las patentes, los derechos sobre dibujos y modelos y los derechos de autor. Otro medio para apropiarse de los resultados de la innovación consiste en proteger el acceso a los conocimientos que son valiosos para la entidad y que no son ampliamente conocidos, y explotarlos. Esos conocimientos técnicos y esa información empresarial de gran valor, que no se han divulgado y que se quieren mantener confidenciales, se conocen con el nombre de secretos comerciales".

D'altra banda, conforme la Directiva citada, l'objectiu de protegir els secrets comercials de les empreses és fomentar la creativitat i incentivar la inversió com a elements que potencien el creixement dels mercats. En conseqüència, resulta poc realista que el fet que es reveli una part del conveni reclamat i de les pròrrogues pogués posar efectivament en perill resultats

innovadors provinents dels procediments de recerca i desenvolupament que realitzin B:SM o el FCB, si és que realitzen algun tipus d'activitat que produeixi aquest tipus de resultat. Tampoc no es pot apreciar el límit invocat –perquè no és l'objecte de la seva activitat- ja que la divulgació de les dades sol·licitades no té l'efecte d'impedir que el FCB o B:SM puguin explotar les seves inversions en recerca o innovació, i que a la vegada això tingui una repercussió negativa en els mercats, únics supòsits en què podria considerar-se que opera el límit invocat. Com es pot comprovar, la invocació dels límits per part de B:SM y del FCB s'ha fet de forma absolutament genèrica, sense ni tan sols valorar si és possible i lògic que resulti fàcticament possible la seva concurrència i tingui algun sentit jurídic al·legar-los en el cas que ens ocupa.

A més, i en quart lloc, B:SM i el FCB al·leguen la concurrència del límit contingut a l'article 14.1. j) de la Llei 19/2013 relatiu al "j) El secreto profesional y la propiedad intelectual e industrial", en connexió amb l'article 21.1. f) de la LTAIPBG.

En aquest punt cal tenir en compte el següent, respecte al límit de la propietat intel·lectual i industrial oposat: s'ha de rebutjar la seva concurrència ja que el bé jurídic protegit es circumscriu a l'explotació d'un bé creat per part de terceres persones. En el cas que ens ocupa, a més, la Comissió no arriba a copsar d'allò que han al·legat B:SM i el FCB i de la informació que ens ha estat facilitada quin seria el bé objecte de protecció, atès que no hi ha cap creació literària, intel·lectual o d'altra mena recollida en l'objecte de la SAIP que pogués ser eventualment protegida per aquest límit. Però en qualsevol cas, val a dir que la propietat intel·lectual no pot operar com un límit a l'accés de la informació de què es tracti, sinó com a límit a la seva utilització o explotació per part del sol·licitant.

Finalment, la GAIP no considera que el conveni signat entre les dues entitats B:SM i FCB pugui tenir un contingut totalment secret, perquè de cap manera no pot ser secret allò que la Llei obliga a que sigui públic o allò que la Llei permet que sigui potencialment de públic accés o coneixement. Acollir la interpretació que fa el FCB per a negar la informació reclamada portaria a acceptar i legitimar que després de l'entrada en vigor de la legislació de transparència puguin existir i mantenir-se àmbits de gestió administrativa exclosos del règim de control i accés que s'aplica a tota la informació derivada de l'activitat de l'Administració, la qual cosa és inacceptable des de la perspectiva de la pròpia lògica i principis del nou marc de relació de les administracions amb la ciutadania, i seria, fins i tot, contrari a dret, ja que el principi de transparència s'ha d'aplicar de manera prevalent i les seves limitacions només poden derivar d'una previsió legal específica que així ho estableixi expressament (art. 7 LTAIPBG). És més, en el cas que ens ocupa, significaria tant com deixar en mans de la decisió de personificacions instrumentals de les administracions públiques (B:SM) i d'entitats privades (FCB) que fan servir els recursos públics o equipaments públic (l'estadi Lluís Companys) el compliment o no de les previsions de la LTAIPBG, cosa que resultaria, com a mínim, sorprenent.

Certament, els pactes de confidencialitat entre les parts no poden ser contraris a la Llei de transparència, i que el dret d'accés a la informació reclamada s'haurà d'examinar de conformitat amb el règim jurídic d'accés a la informació pública de l'LTAIPBG, que el configura i reconeix com un dret de la ciutadania amb una formulació legal molt àmplia que obliga a aplicar de forma estricta i restrictiva els límits a l'accés (STS 1547/2017 i STS 344/2020, del 10 de març, entre d'altres), sense que hi hagi marge de decisió discrecional ni d'aplicació per analogia (article 20 LTAIPBG), i d'acord amb els principis de proporcionalitat i de temporalitat (article 22 LTAIPBG). Així, d'ençà la Llei de transparència, cap informació pública, tret de les dades personals sensibles incloses a l'article 23 LTAIPBG, queda condicionada en el seu accés al consentiment de les persones afectades, i les estipulacions convencionals en aquest sentit invocades pel FCB s'haurien de considerar contràries a la Llei de transparència si el mateix contracte no preveïés, que el pacte de confidencialitat de les parts ha de cedir davant les exigències legals, entre les quals s'han d'incloure les derivades de la Llei de transparència.

En definitiva aquesta Comissió empara el dret d'accés parcial a la informació reclamada i conclou que no hi cap la denegació d'accés a la totalitat de la informació. S'ha de facilitar tota la informació sol·licitada al reclamant que no quedi afectada pel límit de la seguretat pública, en els termes abans explicats. Així mateix, B:SM ha d'informar al reclamant que s'ha omès una part de la informació i se li ha d'indicar clarament quina és la informació suprimida.

Amb tot, i atès que s'ha produït oposició de tercers, cal estar a allò disposat a l'article 34.3 de la LTAIPBG i l'accés a la informació només es pot fer efectiu una vegada ha transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu.

4. *Obligatorietat dels titulars de documents públics a disposar d'un sistema de gestió documental (SGD) i atribucions de la funció pública de secretaria*

L'article 7 de la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i gestió de documents modificada per la Llei 20/2015, de 29 de juliol estableix l'obligatorietat dels titulars de documents públics a disposar d'un sistema de gestió documental (SGD) que garanteixi el tractament correcte dels documents en tot el seu cicle de vida i que permeti complir amb les obligacions de transparència. L'article 8 afegeix que l'organització, l'avaluació i la conservació dels documents públics i l'accés a aquests són responsabilitat directa dels titulars respectius.

El capítol X del Reial decret 4/2010, del 8 de gener, pel qual es regula l'Esquema Nacional d'Interoperabilitat en l'àmbit de l'Administració electrònica estableix, entre altres, que les administracions públiques han d'adoptar les mesures organitzatives i tècniques per a garantir la

recuperació i conservació del document electrònic entre aquestes, la definició d'una política de gestió de documents, la classificació d'acord amb un quadre de classificació, el període de conservació segons les convencions de cada comissió avaluadora, l'accés complet i immediat dels documents entre d'altres.

Pel que fa a gestió de la documentació i arxiu dels documents electrònics, la Disposició Addicional Onzena de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya estableix que els documents electrònics s'han de gestionar i conservar en expedients electrònics d'acord amb les prescripcions de la normativa en matèria d'arxius i documents; que l'arxiu dels documents i expedients electrònics ha d'assegurar la identitat i la integritat a llarg termini de la informació que contenen; que els documents públics electrònics han de tenir garantides l'autenticitat i la integritat dels continguts, i també la conservació de l'aparença i la funcionalitat originals i, quan escaigui, llur confidencialitat, durant el termini establert per la normativa vigent en matèria d'arxius i documents; que les administracions públiques han d'assegurar la possibilitat de transformar els documents per raons tecnològiques, per a adaptar-ne el format i la sintaxi informàtica a les necessitats de gestió i preservació establertes per la normativa d'arxius i documents; que els sistemes d'informació que utilitzin les administracions públiques incloses en l'àmbit d'aplicació d'aquesta llei han de garantir, sempre que sigui possible, l'autenticitat i la integritat de llurs dades, i també la traçabilitat de les accions que portin a terme; que les dades contingudes en els sistemes d'informació de les administracions públiques es consideren documents públics electrònics, i els són aplicables les disposicions d'aquesta llei relatives a l'arxiu electrònic.

Tanmateix, l'LTAIPBG reconeix els sistemes de gestió de documents públics com a facilitadors de dades i documents autèntics (art. 5.2), la necessitat d'estructurar la informació seguint criteris temàtics i cronològics, seguint el quadre de classificació documental corporatiu i incorporant-hi índexs o guies de consulta (art. 6.1.d) i l'obligació d'establir un sistema de gestió de documents, informació i dades integrat que permeti la interoperabilitat entre les administracions, la localització de qualsevol document o informació i la vinculació automàtica de cada document o conjunt de dades al seu règim d'accés i publicitat (art. 19.3).

Cal recordar, que l'article 3 del Reial decret 128/2018, de 16 de març, pel qual es regula el règim jurídic dels funcionaris d'Administració local amb habilitació de caràcter nacional, que regula la funció pública de secretaria estableix en punt 2 la funció de fe pública, i entre aquestes la direcció superior dels arxius i registres de l'entitat local (I). Així doncs, i en conseqüència d'aquest mandat legal i el d'assessorament legal preceptiu (article 2.1.a), ha de ser coneixedora de l'existència d'un sistema de gestió documental, impulsora si no en disposa, vetllar per la documentació amb una sistemàtica de treball mínima sobre la documentació de la

qual n'és el custodi i responsable primer de la manca de localització de documentació, de mantenir l'ordre i garantir el retrobament de documentació.

Altrament, l'article 19.2 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català que regula els documents que integren el patrimoni documental de Catalunya inclou, entre altres, "els documents produïts o rebuts, en l'exercici de llurs funcions i com a conseqüència de llur activitat política i administrativa, per la Generalitat, pels ens locals i per les entitats autònomes, les empreses públiques i les altres entitats que en depenen" i en conseqüència estan subjectes al Decret 13/2008, de 22 de gener, sobre accés, avaluació i tria de documents.

Així doncs, atenent a aquests preceptes legals, la informació sol·licitada i reclamada, en el cas que existeixi, ha de formar part d'un expedient administratiu, que ha d'estar perfectament classificat de manera que permeti la seva recuperació i facilitar-ne, si escau, l'accés. Com a referència i seguint el model de Quadre de classificació per a l'Administració Local del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, aquesta documentació hauria d'estar classificada dins el nivell *Convenis* (codi 0045), sèrie *convenis i acords* (1376).

5. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

6. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 20 de març de 2025, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 1107/2024, d'acord amb les consideracions fetes al fonament jurídic 3.
2. Requerir B:SM que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 immediatament, un cop exhaurit el termini previst a l'article 34.3 de la LTAIPBG.
3. Requerir a B:SM a informar la GAIP, dins del termini de quinze dies, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
4. Convidar a la persona reclamant que informi a la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 1107/2024 i fer pública aquesta resolució al web de la GAIP.

Iolanda Pineda Balló
Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es

COMISSIÓ DE GARANTIA
DEL DRET D'ACCÉS
A LA INFORMACIÓ PÚBLICA

pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.